

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 60. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561645376/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

hvor Du var den Dato og det Aar, den Almanak, siger jeg Dig, som Du saa tiåt tager frem, kigger i og fortæller mig: Herre Gud, i Dag for de Aar siden var jeg der, da sad jeg ikke her paa Bordet, den synes mig Cyprianusbog, hvori Du intet Godt læser. Nu kan Du skrive deri den Dato, Du forlod Kone og Barn! Kjendte jeg Dig ikke bedre, vilde jeg troe, at Du ude havde givet Dit Hjerte bort, og at hun der havde Gryden paa at kaage efter Dig, derfor lider Du af Uro. Ingen holder dog af Dig, som jeg, og Drengen er Din egen, det veed jeg med en frelst Samvittighed!»

»*Maria*,» sagde Manden, »Du vil jo ikke bedrøve mig! har jeg gjort noget galt, saa hjælper det nu ikke at sørge. Lad os hellere see det fra den fornøieligste Side. Iaften kommer Commandersergeanten og Gudfaderen herhen, bed Handskemageren og den gamle *Heimerand* og lad os faae en Bolle Punsch, ligesom paa vor Bryllupsaften.»

Aldrig havde *Christian* seet saa mange Fremmede i deres lille Stue, der vare Ni i det Hele. Gudfaderen havde Violinen med, og han spillede Dandse og fortalte Historier om Konen, som snovlede og Manden, som ralte fint, og det vidste han ganske accurat at gjøre efter paa Violinen. Der blev leet og sunget, det var en lystig Aften.

Men Dagen, som fulgte, var desmere sørgelig, men værst var den Dag, da Faderen skulde til Odense. *Maria* og *Christian* fulgte til Qværndrup, og da Vognen derfra rullede videre, stode de To oppe ved Kirken, paa den høie Banke, for endnu, saalænge de kunde, at see Vognen, hvor Faderen svingede med Hatten. Men Veien dreiede af, de kunde ikke mere see ham, da trykkede *Maria* Hovedet mod Kirkemuren og græd. Siden vandrede hun stille om mellem Gravene, lagde de visne Krands tilrette, og lugede hist og her Græsset bort.

»Hvo der sov saa godt, som de sove her!« sagde hun. »Det er dog en tung Vei, man har, før man kommer derned!«

Rundt om Kirken paa den grønne Banke staaer en Krands af høie, gamle Træer; paa hvert af disse har Præsten hæftet smaa Plader med fromme indskrifter til Opbyggelse og Vederqvægelse.

»Det er ikke trykte Bogstaver!« sagde *Maria*, »jeg kunde ellers have læst dem! Kan Du, mit Barn?«

Og *Christian* læste de fromme Ord; det var hende som hvert Træ gjemte paa den lille Tavle en Trøstens Bjergprædiken.

»Vor Herre kan gjøre Alting godt!« sagde hun, »Vidste jeg kun, hvad der vilde skee frem i Tiden!« Og hun vandrede ned i Byen, gik